

Lc 24,13-35

^{24:13} Cùng ngày hôm ấy, có hai người trong nhóm môn đệ đi đến một làng kia tên là Emmau, cách Giêrusalem sáu mươi chặng.

^{24:14} Họ trò chuyện với nhau về tất cả những sự việc mới xảy ra.

^{24:15} Đang lúc họ trò chuyện và bàn tán, thì chính Đức Giêsu tiến đến gần và cùng đi với họ.

^{24:16} Nhưng mắt họ còn bị ngăn cản, không nhận ra Người.

^{24:17} Người hỏi họ: "Các anh vừa đi vừa trao đổi với nhau về chuyện gì vậy? "Họ dừng lại, vẻ mặt buồn rầu.

^{24:18} Một trong hai người tên là Colôpát trả lời: "Chắc ông là người duy nhất trú ngụ tại Giêrusalem mà không hay biết những chuyện đã xảy ra trong thành mấy bữa nay".

^{24:19} Đức Giêsu hỏi: "Chuyện gì vậy?" Họ thưa: "Chuyện ông Giêsu Nadarét. Người là một ngôn sứ đầy uy thế trong việc làm cũng như lời nói trước mặt Thiên Chúa và toàn dân.

^{24:20} Thế mà các thượng tế và thủ lãnh của chúng ta đã nộp Người để Người bị án tử hình, và đã đóng đinh Người vào thập giá.

^{24:21} Phần chúng tôi, trước đây vẫn hy vọng rằng chính Người là Đấng cứu chuộc Ítraen. Hơn nữa, những việc ấy xảy ra đến nay là ngày thứ ba rồi.

^{24:22} Thật ra, cũng có mấy người đàn bà trong nhóm chúng tôi đã làm chúng tôi kinh ngạc. Các bà ấy ra mộ hồi sáng sớm,

^{24:23} không thấy xác Người đâu cả, về còn nói là đã thấy thiên thần hiện ra bảo rằng Người vẫn sống.

^{24:24} Vài người trong nhóm chúng tôi đã ra mộ, và thấy sự việc y như các bà ấy nói; còn chính Người thì họ không thấy".

^{24:25} Bấy giờ Đức Giêsu nói với hai ông rằng: "Ôi những kẻ tối dạ, những lòng chậm tin vào lời các ngôn sứ!

^{24:28} Nào Đấng Kitô lại chẳng phải chịu khổ hình như thế, rồi mới vào trong vinh quang của Người sao?"

^{24:27} Rồi bắt đầu từ ông Môsê và tất cả các ngôn sứ, Người giải thích cho hai ông những gì liên quan đến Người trong tất cả Sách Thánh.

^{24:28} Khi gần tới làng họ muốn đến, Đức Giêsu làm như còn phải đi xa hơn nữa.

^{24:29} Họ nài ép Người rằng: "Mời ông ở lại với chúng tôi, vì trời đã xế chiều, và ngày sắp tàn". Bấy giờ Người vào ở lại với họ.

^{24:30} Khi đồng bàn với họ, Người cầm lấy bánh, dâng lời chúc tụng, và bẻ ra cho họ.

^{24:31} Mắt họ liền mở ra và họ nhận ra Người nhưng Người lại biến mất.

^{24:32} Họ mới bảo nhau: "Đọc đường, khi Người nói chuyện và giải thích Kinh Thánh cho chúng ta, lòng chúng ta đã chẳng bừng cháy lên sao?"

^{24:33} Ngay lúc ấy, họ đứng dậy, quay trở lại Giêrusalem, gặp Nhóm Mười Một và các bạn hữu đang tụ họp tại đó.

^{24:34} Những người này báo hai ông: "Chúa sống lại thật rồi, và đã hiện ra với ông Simon".

^{24:35} Còn hai ông thì thuật lại những việc đã xảy ra dọc đường, và mình đã nhận ra Chúa thế nào khi Người bẻ bánh.

Ghi nhớ: "Đọc đường, khi Người nói chuyện và giải thích Kinh Thánh cho chúng ta, lòng chúng ta đã chẳng bừng cháy lên sao"? (Lc 24,32).

Suy niệm: Thất vọng, chán nản, ngã lòng, cảm thấy thua cuộc vì đã theo Thầy Giêsu, đó là tâm trạng của hai môn đệ làng Emmau. Và họ quyết định trở về quê cũ, tìm mưu sinh lại bằng nghề cũ của mình. Chính lúc đó, Chúa Phục sinh hiện ra, giải thích cho họ hiểu, theo Thánh Kinh thì Người phải chết, sống lại để cứu chuộc muôn dân; họ thấy ấm lòng, nhưng vẫn chưa hiểu, mãi cho đến khi thấy lại nghi thức bẻ bánh mà Chúa đã thực hiện trong buổi Tiệc Ly và họ nhận ra quả thực Thầy mình đã sống lại, hiện ra với mình: niềm vui vỡ òa trong tim, họ quay lại báo tin cho anh em. Những khó khăn trong cuộc sống, đôi khi làm cho chúng ta tưởng rằng Chúa đâu mất rồi, Ngài không thấy, không nghe, nỗi khổ của chúng ta; thực ra, Chúa Phục sinh vẫn đang hiện diện trong ta, bên cạnh ta, cùng đi với chúng ta trong cuộc đời, chỉ tại ta không nhận ra dấu chỉ sự hiện diện của Người.

Sống Lời Chúa: Khô đau không làm chúng ta xa Chúa, nhưng giúp ta càng vững tin hơn.

Cầu nguyện: Xin cho chúng con lòng tin đủ mạnh để nhận ra sự hiện diện của Chúa, qua những ơn lành Ngài ban, trong cuộc đời chúng con.